

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 6

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น ตี อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นักเขียนเองก็นับว่าเป็นนักอ่านคนหนึ่งเช่นกัน

- sing N song

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เรา ๆ นักอ่านชาวไทยได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์เกาหลีฉบับพอสังเขปกันมาบ้างแล้วผ่านกลุ่มดาวแห่งคาบสมุทรเกาหลีทั้งหลาย โดยเฉพาะในศึก ‘บัลลังก์หนึ่งเดียว’ หรือเรื่องเล่าตำนานปากกรีก-โรมันก็มีออกมาบ้างในเล่มที่แล้ว ตอนคิมดกจาไปเยือนดินแดนยมโลก มาในเล่มนี้เราจะได้พบกับเรื่องเล่าตำนานญี่ปุ่นกัน ซึ่งแน่นอนว่ายังคงบอกเล่าผ่านกลุ่มดาวอีกเช่นเคย

สนามรบครั้งใหม่เกิดขึ้นในต่างโลก พร้อมคู่แข่งจากประเทศญี่ปุ่น มาดูกันว่าอวตารฝั่งญี่ปุ่นจะเป็นอย่างไร แล้วพวกคิมดกจาจะตัดสินใจเลือกอะไรระหว่างการเคลียร์ชินริโอด้วยวิธีการง่าย ๆ แต่แสนโหดร้าย หรือเลือกทางยากที่เสี่ยงตาย แต่ไม่ผิดต่อมโนธรรมในใจตน พุดมาขนาดนี้ ตกลงมันเป็นชินริโอแบบไหนกันละเนี่ย อยากจะรู้แล้วสิ

Levon

สิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (1)

[ประเทศที่เข้าร่วมซีนาริโอปัจจุบันได้แก่ ‘ญี่ปุ่น’ และ ‘เกาหลีใต้’]

สายลมที่พัดผ่านไปทั่วทุ่งหญ้าโซยกลิ่นคาวเลือดจากการสังหารหมู่ของ
อวตารฝั่งญี่ปุ่น การกระทำเช่นนั้นไม่อาจเรียกว่าการรบได้เลย อวัยวะภายในไหล
ทะลักออกมาจากเอวของเหล่าคนจิ้งที่ถูกเหยียบจนร่างแหลกละเอียด ทุกย่างก้าว
ที่อวตารพวกนั้นก้าวเดิน ร่างของเหล่าคนจิ้งจะถูกเหยียบและเตะเหมือนเส้น
บะหมี่ที่ต็มานเกินไป

“อ้อาา...”

“วะ...ไว้ชีวิตด้วย! ได้โปรดไว้ชีวิตด้วย!”

แม้เสียงกรีดร้องของพวกเขาจะเบาหวิว แต่น้ำหนักของชีวิตก็ไม่ได้น้อย
ไปกว่าพวกเรา เพียงแค่มีขนาดร่างกายที่เล็กกว่าเท่านั้น ที่ผ่านมาพวกเขายัง
ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเหมือนอย่างมนุษย์โลกก่อนหน้าซีนาริโอมาเยือนกันอยู่เลย
กินข้าว ไปทำงาน ใช้เวลากับครอบครัว มีชีวิตธรรมดาทั่วไป

เหนือซากศพของเหล่าคนจิ้งที่ล้มตาย ผมมองเห็นภาพของโลกมนุษย์ที่
คุ้นเคยซ้อนทับขึ้นมา

“ภัย...ภัยพิบัติ...”

คนจิ้งคนหนึ่งที่กำลังล่างถูกฉีกกระชากตะเกียกตะกายคลานเข้ามาหา
พวกเรา

“ได้โปรดเมตตาด้วย...”

ความหวาดกลัวต่อพลังที่อยู่เหนือชั้นกว่า ขณะเดียวกันก็รู้สึกเกรงขามพลังอำนาจที่ว้านั้น สำหรับพลเมืองชาวดินแดนแห่งความสงบสุขแล้ว ในขณะที่มนุษย์โลกเป็นภัยพิบัติ พวกเราก็คือพระเจ้าสำหรับพวกเขาด้วยเช่นกัน ผมโค้งกายลง ยื่นมือออกไปหาคนจิวที่เข้ามาใกล้ คนจิวคนนั้นเองก็ยื่นมือออกมาหาผม เสียงหอบหายใจแผ่วเบาดังขึ้น พร้อมกับสัมผัสของมือคู่น้อยที่แตะเข้ากับปลายนิ้วของผม

วินาทีที่ลมหายใจกำลังจะหมดลง ความปีติยินดีก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของคนจิว รวากับคนที่ได้พบกับพระเจ้าผู้มาช่วยให้เขาได้หลุดพ้นเป็นอิสระ

[กรุณาปฏิบัติหน้าที่ของภัยพิบัติ]

ข้อความดังขึ้นมาเหมือนคำเตือน แรงกดดันหนักหน่วงกดทับลงมาจากฟากฟ้า คล้ายกับกำลังบอกว่าอย่าได้ทำเรื่องไร้สาระ ชินยูซึ่งเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น

“เรื่องนี้...ก็เป็นชินริโอที่พวกมันเป็นคนสร้างขึ้นใช่ไหมคะ”

โทแกปีระดับกลางลอยตัวออกดอกอย่างสบายอกสบายใจ กฎมูลฐานต่างจากพวกโทแกปีระดับล่างตนอื่น เขาไม่ใช่โทแกปีบาอูลที่ถูกลากตัวไปที่สำนักงานเจ้านันป้านี้คงแห้งเหี่ยวอยู่ในนรกแล้ว ผมนึกถึงเนื้อหาใน ‘สามวิธีรอด’ ที่ได้อ่านเตรียมมาล่วงหน้า

「โทแกปีระดับกลางผู้ดำเนินชินริโอ ‘โลกที่ถูกทอดทิ้ง’ ชื่อของเขาคือ ‘กานูล’」

โทแกปีระดับกลางกานูลเอ่ย

[ผู้เข้าร่วมรอบที่สามของ ‘โดมญี่ปุ่น’ ร้อนแรงกันตั้งแต่เริ่มเลยนะ ข้าขออวยพรให้พวกเจ้าหาเหรียญจาก ‘ดินแดนแห่งความสงบสุข’ กลับไปได้เป็นจำนวนมากก็แล้วกัน]

รอบที่สามแล้วนี่หรือ ตามที่คาดการณ์ไว้ อวตารจาก ‘โดมโตเกียว’ ดำเนินชินริโอไปได้เร็วกว่าพวกเรามาก ได้ยินเสียงอวตารฝั่งญี่ปุ่นดังขึ้นจากไกลๆ

“ง่ายเกินไปมั้ง เหมือนอย่างที่กลุ่มก่อนหน้านี้บอกไว้เลย”

“มารุยามะ นายจะเลือกฝั่งไหน”

“แน่นอนว่าต้องอยู่ฝั่งท่านผู้นำสิ คุณอามาโนะไม่คิดแบบนั้นเหรอ”

ท่านผู้นำ นั่นเป็นชื่อเล่นที่ผมเองก็รู้จัก

ฉายาของผู้แข็งแกร่งซึ่งเคยปรากฏตัวขึ้นใน ‘สามวีรียอด’ ผมพอจะเดาได้คร่าว ๆ แล้วว่าญี่ปุ่นในการย้อนกลับรอบนี้ตกอยู่ในสถานการณ์แบบไหน แต่มันแปลก ต่อให้ท่านผู้นำที่หัวแข็งแกร่งแค่ไหน เท่าที่ผมรู้มา คนที่แข็งแกร่งที่สุดของญี่ปุ่นในปัจจุบันคือ...

“ราชาของญี่ปุ่นคือคุณอิซุมินะครับ ทั้งสองคนคงไม่ได้ลืมหรอกใช้มั๊ยครับ”

ชายร่างเล็กกล่าว ที่ผมรู้มาก็เหมือนอย่างที่ชายคนนั้นพูด อวตารที่แข็งแกร่งที่สุดของญี่ปุ่นในปัจจุบันคือ ‘อิซุมิ ฮิโรกิ’ เขาครอบครอง ‘บัลลังก์หนึ่งเดียว’ เพราะฉะนั้นผมจึงไม่เข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้อะเสียเลย เจ้าของ ‘บัลลังก์หนึ่งเดียว’ ยังมีชีวิตอยู่แท้ ๆ แต่กลับบอกว่าจะเลือกเข้ากับกลุ่มอื่นนี่นะ

“มิซึโอะ นายเองก็น่าจะได้ยินข่าวลือแล้วนี่ ตอนนี้อิซุมิ -”

ตอนที่บทสนทนาน่าสนใจกำลังจะดิ่งขึ้น ข้อความก็ดังกลางอากาศขัดจังหวะเสียก่อน

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งอยากชมภาพคนจิวสึบคนถูกเหยียบตายพร้อมกันคราวเดียว]

“โอเค! ไว้ใจได้เลย!”

ชายผมแดงได้รับชินาริโอล่ารางวัล แปลงไฟสีน้ำเงินลูกโซนขึ้นบนมือทั้งสองข้าง อวตารผู้ครอบครองความสามารถในการใช้ไฟ เขาน่าจะมีผู้สนับสนุนเป็นภูตผีอสูรกายระดับผู้ยิ่งใหญ่

“เดี๋ยวก่อน! หยุดแค่นี้เถอะ แค่นี้ก็ฆ่าไปมากพอแล้วไม่ใช่หรือครับ!”

คนที่ก้าวออกมาขวางไว้คือชายร่างเล็กที่พูดถึงอิซุมิ

“ถ้าทำเรื่องแบบนี้ละก็ คุณอิซุมิกับพี่เร็นไม่ยอมปล่อยไว้เฉย ๆ แน่ครับ”

“หลบไป ไม่เห็นหรือไม่ว่ากลุ่มดาวไม่ชอบนะ”

แม้จะตัวสั้นไม่หยุด แต่ชายร่างเล็กก็ไม่ยอมถอยให้ มือของเขาค่อย ๆ เอื้อมไปหาดาบช้า ๆ สีหน้าของชายผมแดงพลันกระตุกเกร็ง

“นายบ้าไปแล้วหรือไง จะสู้กับพวกเราเพราะไอ้หนอนแมลงพวกนั้น?”

“มิชิโอะ อย่าทำให้พวกเราต้องใช้กำลัง”

ผมพลันรู้สึกตื่นเต้น ชายหนุ่มผู้ยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อช่วยเหลือเหล่าคนจิ๋วในสถานการณ์เช่นนี้ บางทีเขาอาจจะเป็นตัวละครที่ผมรู้จัก

[สกลิลเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[แทบไม่พบข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับตัวละครนี้]

[แปลงค่าเป็นลิสต์สรุปย่อ]

<ข้อมูลตัวละครฉบับย่อ>

ชื่อ : มิชิโอะ โซจิ

กลุ่มดาวผู้สนับสนุน : ไม่มี (ปัจจุบันมีกลุ่มดาวหนึ่งกลุ่มให้ความสนใจ)

คุณลักษณะ : คนซี้ชลาดผู้รักความยุติธรรม (หายาก)

ค่าสถานะ : [ความแข็งแกร่ง Lv.25], [พลังกำลัง Lv.24], [ความเร็ว Lv.31], [พลังเวท Lv.23]

ผลการประเมินโดยรวม : ค่าสถานะเฉลี่ยของตัวละครอยู่ในระดับต่ำจนน่าสงสัยว่ารอดชีวิตมาจนถึงตอนนี้ได้อย่างไร

น่าสนใจ ชายคนนี้ครอบครองคุณลักษณะของ ‘ความยุติธรรมและคุณธรรม’ เช่นเดียวกับอัสยอนซอง แต่นอกเหนือไปจากนั้นกลับไม่มีอะไรดีอย่างที่เห็นในผลการประเมินโดยรวม ค่าสถานะเฉลี่ยของเขาค่อนข้างต่ำ แถมยังไม่มียอดผู้สนับสนุนอีก ชวนให้สงสัยจริงๆ ว่าเอาชีวิตรอดมาถึงตอนนี้ได้ยังไงกัน

แต่...มิชิโอะ โซจิ

หน้า ‘สามวิธียอด’ ถูกเปิดขึ้นในหัวสมองอย่างรวดเร็ว ทว่าก่อนที่ผมจะทันได้หาหน้าที่ต้องการเจอ ชายผมแดงก็เปิดปากพูดขึ้นก่อน

“ถ้ากล้าก็เอาสิ แต่อย่าลืมหาเงินล่ะ ที่นี้ไม่มีทั้งอิซุมิทั้งเร็นที่นายเชื่อมั่น”

คำพูดประโยคนั้นทำให้ใบหน้าของมิชิโอะ โซจิ บิดเบี้ยวน่าเกลียด แต่ก็เพียงแค่ครู่เดียวเท่านั้น มือที่กำลังกำดาบไว้แน่นของเขาลั่นระริก ก่อนจะปล่อยมือ

ออกจากตาบ้ำๆ นัยน์ตาเหม่อลอยนิ่งค้างอยู่กลางอากาศ ศีรษะเอนพับ ให้ความรู้สึกสิ้นหวังอย่างรุนแรง

“คุณลุง คนนั้น...”

ซินยูซึ่งมีท่าที่ไม่เข้าใจ เพราะชายคนนั้นไม่ได้โดนโจมตีทางจิตใจอะไร และก็ไม่ได้โดนพลังกดขี่ด้วย อันที่จริงผมรู้ว่าอะไรทำให้เขาไม่กล้าลงมือ แต่ก็ไม่ได้พูดออกไป

ชายผมแดงยิ้มเหี้ยมแล้วพูดขึ้นในขณะที่เดินผ่านชายร่างเล็กคนนั้น

“เริ่มกันเถอะ คุณอามาโนะ”

“ได้”

ทันทีที่ชายผมแดงกางมือทั้งสองข้างออก เปลวเพลิงก็ลุกโชนขึ้นปกคลุมทั่วทุ่งหญ้า ชายหัวโล้นเองก็ไม่ยอมแพ้ เขาเหวี่ยงขวานออกไป

ทุกครั้งที่ขวานถูกเหวี่ยง เหล่าคนจิ้งจะถูกลังเลอย่างโหดเหี้ยม ความปิติยินดีปรากฏขึ้นในดวงตาของชายทั้งสองที่เพิ่งจะลงมือสังหารหมู่ รวากับว่าพวกเขาเห็นพวกคนจิ้งเป็นเพียงแค่เหยื่อที่มีชีวิต มือของซินยูซึ่งที่กำลังสั่นไหว ผมแน่นสั่นเทาด้วยความโมโห แต่มันยังไม่ถึงเวลาที่เธอจะออกโรง

“ดูนั่น”

นัยน์ตาของซินยูซึ่งมองตรงไปยังสถานที่ที่ผมชี้ไป บริเวณใจกลางสนามรบที่เจิ่งนองไปด้วยเลือดของเหล่าคนจิ้ง คนจิ้งคนหนึ่งถืออาวุธพร้อมรบกำลังเดินเข้ามา ร่างกายดูบึกบึนกว่าคนจิ้งคนอื่นๆ ดูแล้วน่าจะมีระดับเป็นผู้บัญชาการขึ้นไป

“คนจิ้งคนนั้นดูแตกต่างนะคะ”

“ไม่ใช่ว่าตัวเล็กแล้วจะอ่อนแอทั้งหมดหรอกนะ”

รวากับได้ยินคำพูดของผม คนจิ้งตะโกนเรียกพลเสียงดัง เขาชูดาบยาวขึ้นในอากาศ แล้ววิ่งกระโจนไปบนทุ่งหญ้า ชายหัวโล้นเหวี่ยงขวานด้วยความรำคาญ แต่คนจิ้งเบี่ยงทิศทางการโจมตีนั้นได้

ยิ่งไปกว่านั้น คนจิ้งกระโดดได้ขึ้นมานบนขวาน วิ่งตรงเข้าใส่แล้วแทงดาบลงบนหลังมือของชายหัวโล้นได้เป็นครั้งแรก สัญชาตญาณในการต่อสู้ของเขา น่าทึ่งมาก ชายหัวโล้นตกใจรีบเหวี่ยงแขน หวังจะสะบัดคนจิ้งให้ร่วง

“ไอ้เวรทะเล!”

คนจิวหวีตร้อง กลิ้งตกลงไปบนทุ่งหญ้า บนหลังมือของชายหัวโล้นเกิดบาดแผลเล็ก ๆ คล้ายกับรอยเข็มแทง

“ดูนั่น! ภัยพิบัติกำลังเลือดไหล!”

“วู้ววว!”

เลือดหนึ่งหยดจุดตั้งเศษเสี้ยวปาฏิหาริย์สำหรับเหล่าคนจิว สิ่งที่สามารถหลั่งเลือดได้ย่อมหมายความว่าสามารถถูกฆ่าตายได้ ภัยพิบัติก็เช่นเดียวกัน และเลือดหนึ่งหยดนั้นก็สอนให้พวกเขาได้เรียนรู้เรื่องที่ว่า...

“พวกเราทำได้! บุกลุย! บุกลูกนิตเท่านั้น!”

จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ของเหล่าคนจิวลุกโชน พวกเขาหยุดวิ่งหนีแล้วเริ่มหันหน้าวิ่งกรูเข้าใส่ภัยพิบัติ

“ใส่หัวไปซะ ไอ้แมลงสวะ!”

พวกคนจิวเกาะติดแน่นเหมือนปลิงดูดเลือด พวกเขาตวัดดาบที่เล็กยิ่งกว่าไม้จิ้มฟันกระหน่ำแทงใส่ชายผมแดงกับชายหัวโล้น

ลูกธนูจิวบินพุ่งไปในอากาศ เหล่าทหารกล้าทั้งหลายไม่คิดยอมแพ้ พวกเขารักษานวนรบไว้ได้ ขณะเดียวกันก็แทงหอกเข้าที่ข้อเท้าของภัยพิบัติ มันอาจจะไม่ได้สร้างความเสียหายอะไรมากมาย แต่เหล่าคนจิวก็ยังยิงหยุดสู้ต่อไป

ซินยูซึ่งกำมือแน่น มองภาพตรงหน้า

“บางทีพวกเพื่อนตัวจิวอาจจะชนะก็ได้ล่ะคะ”

ข้อความทางอ้อมดังขึ้นจากที่ไหนสักแห่ง

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยเป็นกำลังใจให้อวตาร ‘กิลเลียม’]

ในดาวเคราะห์เล็ก ๆ ดวงนี้ก็มีกลุ่มดาวอยู่เช่นกัน กลุ่มดาวที่เติบโตขึ้นด้วยการกลืนกินศรัทธาความเชื่อของพวกมนุษย์ตัวจ้อย

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยมอบเงินสนับสนุนให้อวตาร ‘กิลเลียม’ จำนวน 10 เหรียญ]

บางทีเจ้าของชื่อ ‘กิลเลียม’ ที่ว่านั้นน่าจะหมายถึงคนจิวที่สร้างบาดแผลให้ชายหัวโล้น

“เพื่อสิ่งเล็กๆที่สุดในโลก!”

“เฮฮเฮฮ!”

เผ่าพันธุ์คนจ้าวต่างลูกฮือด้วยความฮึกเหิมราวกับแค้โจมตีอีกนิดก็จะสามารถเอาชนะศัตรูได้ พวกเขามีกังลึงใจเต็มเปี่ยมจนกระทั่งได้ยินเสียงของโทแกปี่ดังขึ้น
[เรื่องราวกำลังสนุกเชียว]

โทแกปี่กานูลหิวเราะะ มันเป็นเสียงหิวเราะะที่ทำให้ผมรู้สึกเฉาจวู

[ความหวังดุจฟางเส้นสุดท้ายจะช่วยสร้างเรื่องราวอันแสนงดงามให้ล้นหวัง
ยิ่งกว่าเดิม เพราะฉะนั้น-]

ออราสี่ด้าเผ่าชานออกมาจากร่างของเหล่าชาวญี่ปุ่นที่ถูกคนจ้าวโจมตี พวกคนจ้าวตระหนักทันทีว่ามีอะไรบางอย่างแปลกๆ พวกเขาหยุดการโจมตี แล้วตรึงแนวรบแน่นหนา

[ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป บทลงโทษส่วนหนึ่งของ ‘ภัยพิบัติ’ จะถูกยกเลิก ผู้ที่เลือก ‘เส้นทางแห่งภัยพิบัติ’ จะสามารถใช้งานบัฟเสริมได้ กรุณาตรวจสอบหน้าต่างคุณลักษณะของตัวเอง]

ชายผมแดงก็มลงสำรวจร่างตนก่อนจะแสะยะยิ้มเหี้ยม

“อะไรกัน ต่อให้เป็นเรื่องง่ายๆ แค่นี้ก็น่าจะมีขอบเขตกันบ้าง แบบนี้มันก็หมดสนุกกันพอดี”

[ครั้งนี้น่าจะหนอยก็ไม่มีอะไร คิดเสียว่าเป็นเกมคลายเครียดก็แล้วกัน]

“ถ้าพูดถึงขนาดนั้นแล้ว...”

ชายหัวโล้นยิ้มกว้างแล้วเปิดใช้งานบัฟเป็นคนแรก พลังเวทอันแข็งแกร่งสถิตอยู่ในคมขวานเปื้อนเลือด

[ข้อจำกัดความเป็นไปได้ของภัยพิบัติส่วนหนึ่งถูกยกเลิก]

[ขีดจำกัดการหลอมรวมระหว่างเหล่าภัยพิบัติกับผู้สนับสนุนจะเพิ่มสูงขึ้นในช่วงระยะเวลาที่กำหนด]

[ความเป็นไปได้ที่ไม่เพียงพอ ทาง <สตาร์สตริม> จะเป็นผู้ชำระแทน]

ผืนทุ่งหญ้าอันสะเทือน คนจ้าวันบรื้อยถูกพันจนร่างกระจายกลายเป็นเศษเลือดเศษเนื้อในพริบตา การทำลายล้างนี้มีระดับสูงพอสมควร ขนาดผมยังรู้สึกแบบนั้น แล้วในสายตาของพวกคนจ้าวันนั้น...

ไม่ แพบไม่เหลือคนจ้าวให้ตกตะลึงกับการโจมตีนั้นแล้ว

เมื่ออยู่ต่อหน้าภัยพิบัติผู้ทรงอำนาจ เหล่าคนจิวได้แต่หมดเรี่ยวแรง บางคนสลบไปทั้งแบบนั้น กระทั่งคนจิวที่เคยถูกร้องเสียงแหลมยังไม่อาจเปล่งเสียงออกมาได้สักคำเมื่อต้องเผชิญหน้ากับภัยพิบัติ

“อ้อาา...!”

เหล่าคนจิวพากันทั้งอาวธุ พวกเขาเริ่มคุกเข่ากันทีละคนสองคน

「ไม่อาจเอาชนะได้เลย」

「ตอนนี้ดาวเคราะห์ของพวกเขา...」

ความสิ้นหวังของพวกเขาช่างแสนหดหู่ เพียงแค่ได้อ่านใจพวกเขา ผมก็รู้สึกเจ็บปวดไปหมด ขนาดคนจิวคนที่เคยโจมตีทำร้ายชายหัวโล้นยังปล่อยดาบยาวทิ้งลงพื้น หดท้อกำลังใจที่จะต่อสู้

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งพึงพอใจในการสังหารหมู่!]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยเจ็บปวดใจ!]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งต้องการให้ฉีกกระชากแขนขาของอวตารผู้ทรงเนกิลเลียม!]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยติดดินด้วยความเจ็บปวดในขณะที่อ่อนวอนขออย่าให้ทำเช่นนั้น!]

ชายผมแดงยิ้มราวกับเป็นเรื่องน่าสนุก เขาค่อยๆ ยื่นมือออกไป คว่ำตัวผู้บัญชาการของเหล่าคนจิวที่ทรุดกายนั่งฟูบอยู่บนพื้น

“ฮ่าๆ ได้ ทำกลุ่มดาวทั้งหลายอยากให้อำนาจเจ้านี้ยังงี้ดี”

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยแว่ววอนขอได้โปรดอย่าทำเช่นนั้น!]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยบอกว่าจะมอบให้ 10 เหรียญหากไว้ชีวิตอวตาร!]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยมอบเงินสนับสนุน 10 เหรียญ!]

“อะไรกัน แค่นี้สิบเหรียญเนี่ยนะ ล้อกันเล่นหรือไม๊วะ”

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งบอกว่าถ้าฉีกแขนขาของอวตาร ‘กิลเลียม’ จะมอบให้ 300 เหรียญ!]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งมอบ 100 เหรียญให้เป็นเงินมัดจำล่วงหน้า!]

“ไอ้ งั้นหรอ”

ชายผมแดงใช้ปลายนิ้วคืบแขนจีวของกิลเลียมขึ้นมา รอยยิ้มเหี้ยมโหด
ราวกับเด็กเกรที่ชอบเด็ดแขนขาของแมลงทิ้งแต่งแต้มขึ้นบนใบหน้า แขนขาของ
คนจีวถูกตึงซ้ำๆ เสียงกรีดร้องโหยหวนดังก้องไปทั่วทุ่งหญ้า ตอนนั้นเองผมเห็น
ออร่าสีดำค่อยๆ พวยพุ่งออกมาจากร่างของเหล่าอวตาร ใกล้ได้เวลาแล้วสินะ

“หนูทนดูไม่ได้แล้วค่ะ”

ชินยูซึ่งก้าวออกไปข้างหน้า

“ยูซึ่งอา”

ผมมองแผ่นหลังของชายร่างเล็กที่นั่งอยู่บนพื้นห่างไปไม่กี่ไกล มิชิโอะ โซจิ
ชายหนุ่มผู้พยายามขัดขวางเหล่าสหาย แต่สุดท้ายก็ไม่อาจขวางไว้ได้ ชินยูซึ่ง
อาจจะต้องสิ้นหวังเหมือนกับเขา หรือถ้าโชคร้ายกว่านั้นก็อาจจะตายเพราะฝีมือ
คนพวกนั้นก็ไม่ได้

“ถ้าสู้กับคนพวกนั้น ชินริโอจะยากขึ้นสุดๆ เลยนะ”

“ต่อให้ยากแค่ไหนก็ยังเคลียร์ได้ใช่ไหมคะ”

ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบกลับไป

“ใช่”

ราวกับแค่นั้นก็มากพอจะเป็นคำตอบแล้ว นัยน์ตาของชินยูซึ่งทอประกาย

“จันทน์หลุมมือจะคะ”

คำตอบที่ผมคาดการณ์ไว้แล้ว ถ้าเป็นเด็กคนนี้จะก็ ผมคิดไว้แล้วว่าเธอ
จะต้องเลือกทางนี้ ที่ยี่สิบเจ็ดจนถึงตอนนี้ก็จะเพิ่มโอกาสชนะของฝ่ายเราให้ได้
มากที่สุด

[ข้อจำกัดความเป็นไปได้ของภัยพิบัติกลับคืนเป็นค่าเดิม]

พลังของออร่าสีดำที่โอบล้อมร่างของเหล่าอวตารอ่อนแรงลง กลับไปเป็น
เหมือนก่อนหน้า และนั่นก็คือสัญญาณลงมือ ผมกับชินยูซึ่งขยับตัวพร้อมกัน

[<สตราส์ตรัม> สังเกตเห็นพฤติกรรมผิดปกติจากคุณ]

[นี่คือคำเตือน กรุณาอย่าปฏิบัติตัวเป็นศัตรูต่อภัยพิบัติด้วยกัน]

บางทีชินยูซึ่งอาจจะต้องเสียใจในภายหลังกับการตัดสินใจของตัวเอง ผู้ที่
ยอมละทิ้ง ‘ความสะดักสะบายน’ ในชินริโออันแสนง่ายจะเป็นเช่นไร ชินริโอนี้
จะสอนให้เธอได้รู้แจ่มแจ้ง แต่บางครั้งมนุษย์เราก็ต้องละทิ้งความสะดักสะบายนั้น

แล้วเลือกที่จะยึดมั่นในศรัทธาของตัวเอง

[‘คมดาบแห่งศรัทธา’ ถูกเปิดใช้งาน!]

แสงสว่างระเบิดจ้า เสียงกระหึ่มดังก้องไปทั่วทุ่งหญ้า

สิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (2)

[กลุ่มดาวตัวเล็ก จากดาวเคราะห์ดวงน้อยสังเกตเห็นคุณ]

ผู้ที่พบพวกเราเป็นคนแรกคือกลุ่มดาวของดาวเคราะห์ดวงนี้

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยเฝ้ามองคุณด้วยแวต่าน่าสงสาร]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยหวังว่าคุณจะรู้สึกสงสารดาวเคราะห์ดวงน้อยๆ]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยมองคุณด้วยความหวัง]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยมอบเงินสนับสนุนให้คุณ 10 เหรียญ]

ผมเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้านี้ ก่อนจะส่งข้อความตอบกลับไป

[คุณคืนเงินสนับสนุน 10 เหรียญที่ได้รับมา]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยตื่นตระหนก]

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะเข้าใจผิด คงคิดว่าเงินสิบเหรียญมันน้อยจนผมไม่ยอมรับ ผมขยับปากพูดเสียงเบาไปบนฟ้า

“ถ้าคิดจะทำเพื่อดาวเคราะห์ของคุณจริงๆ ก็อย่าทำเรื่องแบบนี้”

[ใบหน้าของกลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยแดงก่ำ]

“อย่าทำให้ดาวเคราะห์ของคุณต้องกลายมาเป็นเรื่องเล่าเพื่อแลกกับเหรียญ”

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยนิ่งเงียบด้วยความโศกเศร้า]

“และผมก็ไม่ใช้คนที่มีการติดอะไร ไม่มีคุณสมบัติพอจะรับเงินนั้นไว้ได้”

เพราะการกระทำของผมในตอนนั้นไม่ใช่การกระทำที่ยิ่งใหญ่ ผมไม่ได้ทำลงไปเพื่อ ‘ผดุงความยุติธรรม’ ตามหลักศีลธรรมอันดีอะไรทั้งนั้น ก็แค่เพราะถ้าหากเลือกจะเป็นศัตรูกับ ‘เผ่าพันธุ์คนจ้าว’ ที่นี้ ผมจะพลาดความสำเร็จที่จะนำไปสู่จากจบที่ผมต้องการในภายหลังเท่านั้นเอง

นั่นคือเหตุผลทั้งหมดที่ผมปัก ‘คมดาบแห่งศรัทธา’ ลงบนพื้นดินในตอนนั้น
[<สตาร์สตรึม> สังเกตเห็นพฤติกรรมผิดปกติจากคุณ]

[นี่คือคำเตือน กรุณาอย่าปฏิบัติตัวเป็นศัตรูต่อภัยพิบัติด้วยกัน]

[หากมีพฤติกรรมเป็นปรปักษ์ซ้ำๆ คุณจะได้รับบทลงโทษที่รุนแรง]

ทันทีที่เสียงเบรียดังขึ้นพร้อมกับฝุ่นดินที่ระเบิดคลุ้งตลบ ชาวญี่ปุ่นทั้งหลายที่สูญเสียการมองเห็นไปชั่วขณะก็ส่งเสียงร้องตะโกนท่ามกลางฝุ่นดิน ชายผมแดงตื่นตระหนกจนพลอยปล่อยมือจากอวตาร แล้วลี้ภัยตัวไปบนพื้นหญ้า

“ว้ากกกก! อะไรเนี่ย ทำไมจู่ๆ...”

“ไอ้บ้าที่ไหนวะ!”

ผมไม่พลาดโอกาสนั้น พุ่งเข้าไปคว้าตัวคนจ้าวที่ลอยคว้างอยู่กลางอากาศมา แล้วปล่อยเขาลงห่างออกไปค่อนข้างไกล มองกลับไปเห็นพวกคนญี่ปุ่นกำลังใช้งานสกลอย่างมั่วซั่วไปทุกทิศทางท่ามกลางฝุ่นคลุ้งตลบ

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยหุบอกเล็กของตัวเอง]

ผมลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ถ้าสังหารพวกนั้นด้วยมือตัวเอง ผมจะได้รับชินริโอใหม่ทันที แต่ถ้าต้องโดนบทลงโทษเพราะการกระทำนั้นมันอาจจะส่งผลกระทบต่อแผนการในอนาคตของผมก็ได้

“คุณลุง ครั้งนี้หนูจัดการเองค่ะ”

ชินยูซึ่งหยิบกริชที่ได้รับจากยูซังขึ้นมา แล้วก้าวขาออกไปข้างหน้า

“หนูรับมือทั้งสองคนไหวค่ะ”

“อย่าสู้นานนักนะ ได้ยินข้อความบทลงโทษแล้วใช่ไหม ต้องจัดการกับปัญหาให้เร็วที่สุด อย่ายืดเยื้อ”

“เชื่อมือหนูได้เลยค่ะ”

ถ้าชินยูซึ่งจัดการสองคนนั้นได้ โอกาสรอดชีวิตของพวกเราในชินริโอครั้งนี้ก็จะเพิ่มสูงขึ้นมา ทั้งยังมีทางเลือกกว้างขึ้นด้วย

มีเรื่องต้องทำอีกมากมายบน ‘ดินแดนแห่งความสงบสุข’ ในบรรดานั้น เป้าหมายสำคัญที่สุดคือการล่า ‘อสรพิษ’ ที่เพอร์เซโฟนีพูดถึง ขอแค่สามารถเลื่อนระยะเวลาการถูกบทลงโทษออกไปได้ บางทีผมอาจล่าอสรพิษได้เร็วกว่าที่วางแผนไว้

“อะไรกัน ใครหน้าไหนวะ!”

ซินยูซึ่งบุกฝ่าฝุ่นดิน มุ่งหน้าตรงไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียง แทบจะพร้อมกันนั้นผมเปิดใช้งาน ‘ผ้าคลุมผู้ปลิวเวก’ แล้วหลบซ่อนตัว ถ้าอีกฝ่ายมีสีกิลค้นหาระดับสูง โอเท็มนี่คงใช้การไม่ได้ แต่ดูเหมือนฝ่ายนั้นจะไม่มีสีกิลที่ว่า

“อ้ากกกก!”

ชายผมแดงตัวเซเมื่อเจอกับกรีซที่พุ่งเข้าใส่จากมุมอับสายตา คนญี่ปุ่นตกใจกับการลอบโจมตี แต่พอเห็นว่าคนที่ปรากฏกายขึ้นท่ามกลางฝุ่นดินเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง พวกเขาก็มีสีหน้าสงสัย

“อะไรกัน แคเด็กเองไม่ใช่หรอ ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนเลยด้วย...”

ชายหัวโล้นพึมพำในขณะที่รีบหันไปมองรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว

“หรือจะเป็นพวกคนเกาหลี”

ซินยูซึ่งไม่มีสีกิล [แปลภาษา] ต่างจากผม พอเห็นว่าเด็กน้อยไม่เข้าใจคำพูดตน พวกเขาก็มีสีหน้าเปลี่ยนแปลงไป

“เห็นว่คราวนี้มีส่งคนเกาหลีเข้ามาเพิ่ม คงเป็นเรื่องจริงสินะ”

“นั่งหนู หลบไปซะ พวกเราไม่จำเป็นต้องต่อสู้กันเอง ดอนต์ไฟต์! ดอนต์ไฟต์! โอเค?”

“พวกเราแค่จะฆ่าไอ้หนอนแมลงพวกนั้น ไม่ได้คิดจะสู้กับเธอ”

ชายกลุ่มนั้นพยายามใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ค่อยจะได้เรื่องเท่าไรในการสื่อสาร และแสดงท่าทีให้เห็นว่าไม่ได้คิดจะต่อสู้กับซินยูซึ่ง แต่ซินยูซึ่งกลับสายหน้า ทันททีกรีซแหลมคมชี้เป้าเล็งไปที่ชายกลุ่มนั้น พวกเขาก็ผิวเผือกภาพของซินยูซึ่งที่ย่างกรายเข้ามาใกล้ทำให้ชายหัวโล้นขมวดคิ้วแน่นจนหน้าผากย่น

“แบบนั้นมันน่าลำบากใจนะ ทำไมต้องโผล่มาตอนซินริโอล่ารางวัลด้วย...”

“ผู้สนับสนุนของฉันทิ้งให้จัดการเด็กนี่ซะ พวกเรามีกันสองคน ก็น่าลองดูนะ ว่ามั๊ย”

“เกาหลี่เพิ่งจะเริ่มเข้ามากัน คงไม่ได้ลืมหอกนะว่ารอบหนึ่งกับรอบสอง ฝ่ายเราส่งใครเข้ามา”

ผมรู้เกี่ยวกับผู้เข้าร่วมช่วงแรกของฝั่งญี่ปุ่นอยู่ก่อนแล้ว

อิซุมิ ฮิโรกิ ราชาร้อยญาติและสหายของเขา ไม่ว่าจะลัทธิชาติใด สมาชิกที่ถูกเลือกให้เข้าร่วมชินริโอเป็นกลุ่มแรกก็ย่อมต้องเป็นอวตารที่แข็งแกร่งที่สุดของประเทศนั้นๆ

ชายกลุ่มนี้เองก็คงจะรู้เรื่องนั้นดี พวกเขาถึงได้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะต่อสู้กับชินยูซิง

อีกด้าน ใบหน้าของเหล่าคนจิวที่เฝ้ามองการเผชิญหน้าระหว่างชินยูซิงกับชาวญี่ปุ่นเปี่ยมไปด้วยความกระวนกระวายใจ

“อา...เหตุใดกัน...”

สมควรแล้วที่พวกเขาจะประหลาดใจ ภัยพิบัติตัวเล็กที่จู่ๆก็ปรากฏตัวขึ้นกลับเป็นปรปักษ์กับภัยพิบัติที่ตัวใหญ่กว่า

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยซาบซึ้งใจในตัวอวตาร ‘ชินยูซิง’]

[กลุ่มดาวตัวเล็กจากดาวเคราะห์ดวงน้อยมอบเงินสนับสนุนให้อวตาร ‘ชินยูซิง’ 10 เหรียญ]

[อวตาร ‘ชินยูซิง’ บรรลุความเป็นไปได้ของชินริโอใหม่]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งประเมินท่าทางของอวตาร ‘ชินยูซิง’ ในแง่บวก]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งเริ่มเป็นกำลังใจให้อวตาร ‘ชินยูซิง’]

ทั้งปฏิกิริยาของกลุ่มดาวทั้งหลาย ทั้งชินริโอ ต่างก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนัก แต่โทแกบีเป็นพวกชื่นชอบเรื่องราว ไม่มีทางปล่อยให้อวตารแบบนี้แน่

[ดูเหมือนอวตารฝั่งญี่ปุ่นทั้งหลายจะคิดว่าตัวเองเสียเปรียบอยู่สินะ ว่าแต่มันใช่แบบนี้จริง ๆ นะหรือ]

ไอ้โทแกบีเวอร์เตไล่นั้น ชายผมแดงตระหนกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เขาพิมพ์เสียงแผ่ว

“ฮะ ใช่อแล้ว! จะว่าไป...”

“ฝ่ายนั้นเป็นคนโง่มาก่อน ดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับบทลงโทษ”

“ไม่ว่าจะเกาหลี่หรือญี่ปุ่น พวกที่เข้ามาเป็นกลุ่มแรกก็ง่เหมือนกันไม่มีผิด”

แววตาของชาวญี่ปุ่นแปรเปลี่ยนไปทันทีที่ตัดสินใจได้ นัยน์ตาเปี่ยมจิต-
สังหารมองจ้องไปยังชินยูซึง

“น้องหนู ต่อให้เป็นเด็ก พวกเราก็ไม่ยอมอ่อนน้อมให้หรอกนะ”

พวกเขาแฝงจิตสังหารออกมา แม้ว่าชินยูซึงจะไม่เข้าใจคำพูดของพวกเขา
แต่เด็กน้อยก็ประเมินสถานการณ์ออกในทันที ชายทั้งสองตีวงล้อมหน้าล้อมหลัง
ดักทางชินยูซึงเอาไว้อย่างซ้าๆ คลื่นพลังรุนแรงหลังไหลออกมาจากร่างของคน
ทั้งสาม ชาวญี่ปุ่นสองคนเริ่มขยับก่อน

ฟ้าวว!

ชินยูซึงเพิ่มความเร็วจนถึงขีดสุด เด็กน้อยหลบเลวเพลิงกับขวานได้
อย่างไม่ง่ายเย็น แต่ก็ถือว่าเฉียดจะโดนอยู่พอสมควร ผมเปิดใช้งาน ‘ลิสต์
ตัวละคร’ ตรวจสอบข้อมูลศัตรู

[สกิลเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[แปลงค่าเป็นลิสต์สรุปย่อ]

<ข้อมูลตัวละครฉบับย่อ>

ชื่อ : มารูยามะ เคนอิชิ

กลุ่มดาวผู้สนับสนุน : จิ้งจอกสองหาง

คุณลักษณะ : พวกเขาชอบเรียกร้องความสนใจ (หายาก)

<ข้อมูลตัวละครฉบับย่อ>

ชื่อ : อามาโนะ โทโระ

กลุ่มดาวผู้สนับสนุน : เต่าสามสิบกานจื่อ¹

คุณลักษณะ : หัวโล้นอันแข็งแกร่ง (หายาก)

¹ มาจากคำเต็มว่า ‘เทียนกาน-ตี่จื่อ’ หรือแกนฟ้า-กิ่งดิน (天干-地支) เป็นระบบการนับของ
จีนโบราณ ใช้นับวันเดือนปีและนับลำดับต่างๆ เมื่อจบลำดับที่ 60 จะย้อนวนมานับที่ 1 ใหม่เช่นนี้ไป
เรื่อยๆ

ค่าสถานะโดยรวมของชายทั้งสองพอใช้ได้ แต่ไม่ถึงขนาดจะเอาชนะชินยูซึง คุณลักษณะเฉพาะตัวก็ธรรมดา สิ่งเดียวที่ผมตั้งใจคือกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของทั้งคู่

ถึงยังงี้ก็เป็นผู้เข้าร่วมรอบสาม ย่อมต้องเป็นพวกแนวหน้าที่พอมือชื่อเสียงอยู่บ้างในญี่ปุ่น เท่าที่ผมรู้ ผู้สนับสนุนหลักของผู้แข็งแกร่งฝั่งญี่ปุ่นส่วนใหญ่แล้วจะเป็น ‘ซามูไร’ หรือ ‘มักิ’ ‘นักดาบ’ แต่ของสองคนนี้ก็กลับเป็นพวกภูตผีอสุรกาย

[กลุ่มดาว ‘จิ้งจอกสองหาง’ เกลียดพวกเสแสร้ง!]

[เหล่ากลุ่มดาวผู้ถือกำเนิดจากภูตผีอสุรกายแสดงความเป็นปรีชาต่อชินยูซึง!]

การที่กลุ่มดาวภูตผีอสุรกายทั้งหลายวิ่งเต้นในเวลาแบบนี้เป็นแค่เรื่องบังเอิญแน่หรือ ถ้ากลุ่มดาวผู้สนับสนุนของราชาร้อยภูตผีอย่างอิชิมิยังอยู่ดี กลุ่มดาวพวกนั้นก็ไม่น่าจะเหิมเกริมออกนอกหน้าได้อย่างตอนนี้

“หนียังงี้ก็ไม่พันทรงกันงั้น!”

พลังของชายทั้งสองดูร้ายขึ้นอีกระดับ ขวานที่เคยเล็งไปที่ขา กลับเล็งไปที่เอว หมัดที่เคยเล็งไปที่แขน กลับเล็งไปที่คาง ทุกการโจมตีเล็งไปที่จุดตาย อย่างไรก็ตามพวกนี้ก็ใช่ว่าจะรอดชีวิตมาได้จนถึงชินาริโอที่ 6

ชายหัวโล้นอ่านการเคลื่อนไหวของชินยูซึงออก ขวานจึงเล็งไปที่แผ่นหลังของเด็กน้อยอย่างแม่นยำ ไม่มีจังหวะให้ทันได้หลบเลี่ยงเลย ทว่าวินาทีนั้นกริชในมือของชินยูซึงก็เผยโฉมส่องประกายสีเงินออกมาให้เห็น เด็กน้อยเขี้ยวกริชไปปักอยู่บนพื้นไกล แล้วร่างของชินยูซึงก็ถูกดึงเข้าไปหากริชราวกับใช้สกลเคลื่อนย้ายในพริบตา

“อะไรนะ”

“ก้าวพริบตา? เวทมนตร์?”

ไม่ใช่เวทมนตร์ หากมองดูอย่างละเอียดจะพบว่าปลายกริชของชินยูซึงมีเส้นใยบางๆ ผูกเอาไว้

“...ใยแมงมุม?”

ในมือของเด็กน้อยมีแมงมุมพ่นใยสีดำอยู่ด้วย ‘แมดด์สไปเดอร์’ เผ่าพันธุ์สัตว์ประหลาดระดับ 9 ที่ชินยูซึงฝึกบนโลกมนุษย์ ใยแมงมุมเกี่ยวอยู่บนกริชนั้น

อย่างแม่นยำ

“ฟิ้ววว!”

ร่างของซินยูซึ่งหายไปยังทิศทางที่กรีซนั้นพุ่งไปปักจนเหลือไว้เพียงแค่ภาพติดตา สกลินช่วยทดแทนความเร็วที่ซินยูซึ่งยังขาดแคลนอยู่ อีกฝ่ายมองตามจนตาลาย พวกเขาสบถเสียงดัง

“บ้าซะมด หายไปไหนแล้ววะ!”

ผมนึกถึงคนที่สอนเทคนิคนั้นให้ซินยูซึ่ง การเคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูงโดยใช้โยแมงมุมของอาร์คเน่ แน่นอว่านั้นเป็นเทคนิคของยูซังอา

กรีซที่พุ่งออกมาจากพุ่มไม้ในป่าสร้างรอยแผลให้แก่งวงของชายสองคนนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

“อย่าตระหนก! ฉันจะจัดการเอง!”

ชายผมแดงเรียกเปลวเพลิงขึ้นมาบนมือทั้งสองข้าง ก่อนจะเผาทุ่งหญ้าทั้งหมดจนมอดไหม้ เป็นการตัดสินใจที่เฉียบขาด ต่อให้โยแมงมุมของแมตต์สไปเดอร์จะทนทานแค่ไหนก็ไม่มีทางต้านทานเปลวเพลิงความร้อนสูงได้

ทันทีที่โยแมงมุมละลาย ร่างของซินยูซึ่งก็เผยให้เห็นชั่วขณะ อีกฝ่ายไม่พลาดจังหวะนั้น

ฉับ

ขวานแหลมผ่านชายแขนเสื้อ สร้างรอยแผลเล็กไว้บนแขนเรียว ผมกำหมัดแน่นเตรียมพร้อมลงมือทุกเมื่อ อย่างไรก็ตามก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้สนับสนุนของเธอ และผมก็รู้สึกผิดที่ไม่อาจมอบอักขระใดๆ ให้เธอได้

ขวานไล่ตามอย่างไม่ลดละ เปลวเพลิงก็ดึงดูดจนจะแผดเผาเธอให้ได้ มันแหลมผ่านคอกับชายซีโครงของซินยูซึ่งไป

“ตายยยย!”

เสียงร้องตะโกนด้วยความฮึกเหิมเป็นพิเศษดังขึ้น ขวานและกำปั้นผสานกำลังกัน แต่ซินยูซึ่งกลับทำเพียงยกยี้มโดยไม่แม้แต่จะหลบเลี่ยง

วินาทีต่อมาเขาขนาดใหญ่ก็ปกคลุมรอบชายทั้งสอง เสียงหวีดร้องโหยหวนด้วยความหวั่นสะพรึงดังก้องตามมา

“อ้ากกกก! อะไรวะนั่น!”

[ตัวละคร ‘ซินยูซิง’ กำลังใช้งาน ‘สายใยการสื่อสารอันหลากหลายระดับสูง Lv.3’]

เงาหลายสิบสายหยดกายขึ้นท่ามกลางทุ่งหญ้าที่ถูกเผาจนไหม้เกรียม ลัทธิประหลาดจำนวนมากล้อมพวกนั้นไว้อย่างไร้สู่มเสียง เผ่าพันธุ์ลัทธิประหลาด ผู้ปกครองผืนป่าแห่งนี้ หมาป่าเหล็ก

ใบหน้าของชายกลุ่มนั้นซีดเผือดด้วยความหวาดกลัว

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งขึ้นชมในความนิ่งสงบของอวตาร ‘ซินยูซิง’!]

ผมเองก็อดชื่นชมไม่ได้ ต่อให้ขยันฝึกสกิลการใช้กริชหนักแค่ไหน การต่อสู้ระยะประชิดก็ไม่ใช้ความถนัดของซินยูซิง การพสานกันระหว่างการใช้กริช ที่น่าทึ่งกับโยเมงมุเป็นเพียงแค่ขั้นตอนเตรียมการสำหรับวินาทีนั้นเอง

“พระเจ้า! เทมเมอร์มันเหวอ!”

วู้ววว! เสียงถอนของหมาป่า หมาป่าเหล็กหลายสิบตัวพุ่งกระโจน ออกมาอย่างพร้อมเพรียง ช่วงระยะเวลาสั้นๆ แค่นั้นกลับฝึกหมาป่าให้เชื่อได้ เป็นจำนวนมากขนาดนี้ ศักยภาพของเธอช่างสมกับที่เป็น ‘เจ้าแห่งลัทธิอสูร’ ในอนาคตเสียจริง

ชายชาวญี่ปุ่นตกใจ รีบแกว่งอาวุธเผชิญหน้ากับพวกหมาป่า แต่หมาป่า พุ่งกระโจนเข้าใส่และกัดกระซอกแขนขาของพวกเขาจนหวอะ

“โอ้หมาเวรพวกนี้!”

ต่อให้เป็นลัทธิประหลาดระดับ 7 ที่อ่อนแอ แต่ยังไงก็มีจำนวนมาก เกินกว่าที่คนเพียงสองคนซึ่งผลาญพลังเวทไปมากพอสมควรจะต่อกรได้ไหว ซินยูซิงแอบส่งยิ้มมายังทิศทางที่ผมซ่อนตัวอยู่ราวกับมั่นใจในชัยชนะของตน เธอยังไม่รู้ว่เพราะอะไรผมถึงได้บอกว่า ‘อย่ายี้ดเอื้อ’

[<สตาร์สตริม> ลังเกตเห็นพฤติกรรมผิดปกติของอวตาร ‘ซินยูซิง’]

[ระบบตรวจพบพฤติกรรมเป็นปรปักษ์ต่อกายพิบัติด้วยกันอย่างตั้งใจ]

[บทลงโทษซินาริโอครั้งที่ 1 ถูกมอบให้แก่อวตาร ‘ซินยูซิง’]

ในที่สุดบทลงโทษก็เริ่มขึ้นแล้ว

“ฮะ...?”

ซินยูซิงอุทานเสียงแผ่วเมื่อรู้สึกได้ถึงพลังเวทที่ลดฮวบ พวกหมาป่าเริ่มหลุด

จากการควบคุม แล้ววิ่งหายกลับเข้าไปที่ละตัวสองตัว

[ขนาดร่างกายของอวตาร ‘ชินยูซิง’ หดเล็กลง]

[คำสถานะโดยรวมของอวตาร ‘ชินยูซิง’ ลดต่ำลง]

ชาวญี่ปุ่นทั้งสองสังเกตเห็นความผิดปกติ จึงตะโกนเสียงดัง

“เสร็จละ! นี่แล้วเชื่อว่าต้องเป็นแบบนี้!”

สุดท้ายก็กลายเป็นแบบนี้จนได้ ผมรู้สึกได้ว่าชินยูซิงกวาดสายตามองหาผมด้วยนัยน์ตาระวนกระวาย ผมเดินเข้าไปจับไหล่ของชินยูซิงไว้จากด้านหลัง ทั้งๆที่ยังคงสวม ‘ผ้าคลุมผู้ปลื้กวิเวก’ ตอนนี้...

“คุณลุง หนูอยากจัดการเองคนเดียวค่ะ”

ผมไม่รู้ว่าจะอะไรบีบคั้นจนทำให้เด็กคนนี้กลายเป็นแบบนี้ อาจจะได้รับอิทธิพลมาจากอภิลยงที่อยู่ในวัยเดียวกัน หรืออาจจะมีสาเหตุอื่นอยู่ก็ได้ ผมไม่รู้จริงๆ แต่สิ่งหนึ่งที่ผมมั่นใจคือการต่อสู้ของเด็กคนนี้

“ถ้าต้องการก็เรียกได้เสมอนะ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ”

[บทลงโทษชินริโอครั้งที่ 2 ถูกมอบให้แก่อวตาร ‘ชินยูซิง’]

ร่างของชินยูซิงค่อยๆ หดเล็กลง นี่คือการาคำตอบแทนที่ต้องจ่ายเมื่อ ‘ภัยพิบัติ’ ละทิ้งอำนาจของตัวเอง ชินยูซิงเร่งความเร็วจนถึงขีดสุด ก่อนจะพุ่งเข้าไปทางด้านหลังของชายชาวญี่ปุ่นพวกนั้นราวกับลัตว์ร้ายที่เล็งตะครุบเหยื่อ

“อ้ากกกก!”

กริชาดตวัด เลือดไหลกระฉูดออกมาจากหลอดเลือดแดงบริเวณลำคอของชายผมแดง

“อ้อก กะ...แก...จะต้องเสียใจ...”

เลือดไหลทะลักสาดลงบนทุ่งหญ้า ใบหน้าของชายหนุ่มซีดเผือด ก่อนที่ตัวล้มลงบนพื้น

[อวตาร ‘ชินยูซิง’ ลงมือสังหาร ‘ภัยพิบัติ’ ไม่ทราบชื่อ]

[ผู้มีส่วนร่วมหลัก : ชินยูซิง]

ชินยูซิงเซ็ดเลือดที่กระเด็นเปื้อนแก้มออก แล้วขยับกายพุ่งเข้าไปเป้าหมายถัดไป ชายหัวล้านหน้าซีดด้วยความหวาดกลัว เขาตะเกียกตะกายถอยหลังอย่าง

ทูลทูลเล หมาป่าเหล็กสองตัวที่ยังเหลืออยู่รุมกัดกระซอกแขนขาของเขา

“อ้ากกกก!”

คราวนี้ทุกอย่างเกิดขึ้นเพียงแค่ชั่วเสี้ยววินาทีเท่านั้น

[อวตาร ‘ชินยูซิง’ ถูกเพิกถอนสิทธิ์ของ ‘ภัยพิบัติ’ โดยสมบูรณ์]

[เหล่าโทแบบิของ <สตาร์สตรีม> ตัดสินว่าพฤติกรรมของ ‘ชินยูซิง’ เป็นภัยร้ายแรงต่อชินริโอ]

[บทลงโทษชินริโอครั้งที่ 3 ถูกมอบให้แก่อวตาร ‘ชินยูซิง’]

[การกลายสภาพเป็นคนจืดเริ่มต้นขึ้น]

ในชินริโอครั้งนี้ ผู้ที่ละทิ้งคุณสมบัติของเผ่าพันธุ์นักล่าจะกลายสภาพเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับเหยื่อที่ตนต้องออกล่า

พิบบบบ ร่างของชินยูซิงเริ่มหดเล็กลงด้วยความเร็วที่เมื่อครู่นี้เทียบไม่ติด

“ฮะ...?”

เสียงอุทานแผ่วเบาดังขึ้น กริชที่เคยถูกกำไว้ในมือของชินยูซิงร่วงตกลงบนพื้น

ขนาดตัวของชินยูซิงที่เคยสูงเท่าเอวของผมย่อหดลงจนสูงแค่เข่า และจากเข่าก็หดลงจนสูงแค่หน้าแข้ง เพียงไม่นานก็ถูกกองขี้เถ้าฝังกลบจนมองไม่เห็นทันทีที่พลงในการควบคุมอ่อนแรงลงพร้อมกับคำสั่งที่ลัดชวบ พวกหมาป่าเหล็กที่เหลือก็หมุนตัวหันหลัง หายกลับเข้าไปในป่า

ชินยูซิงตัวจิ๋วคลานออกมาจากกองหญ้า เดินกะเผลกกะเผลกไปทางชายอีกคนที่เหลือ

“ยูซิงอา พอได้แล้วละ”

ชินยูซิงหอบแฮกหันมามองหน้าผม นัยน์ตาแดงกำของเด็กน้อยแฝงไปด้วยแรงอาฆาตแค้นปนเปกกับความเสียใจ เธอมีประสบการณ์ในการต่อสู้กับเหล่าสัตว์ประหลาดมามาก แต่การต่อสู้กับมนุษย์ด้วยกันบางทีนี้อาจจะเป็นครั้งแรกเลยก็ได้

“เขาตายแล้ว”

นัยน์ตาของชินยูซิงมองไปยังชายที่ล้มลงไปกองกับพื้น ชายหัวโล้นถูกหมาป่าเหล็กขย้ำเข้าที่คอจนขาดใจตาย ผมหยิบเลือดที่ร่วงหล่นอยู่ขึ้นมาคลุมร่าง

ของชินยูซึ่ง ชินยูซึ่งตัวหดเล็กเท่ากำปั้นของผม เด็กน้อยก็มองลงสำรวจร่างของตัวเอง ก่อนจะลองกำมือเข้าแบมือออก บางทีคงจะกำลังครุ่นคิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง

“มีคนแบบพวกนั้นเหลืออยู่อีกเท่าไรหรือคะ”

“เยอะอยู่”

ชินยูซึ่งเงยหน้าขึ้นมองผมด้วยนัยน์ตาแฝงความรู้สึกหลากหลาย

“คุณลุงรู้ทุกอย่างเลยสินะคะ”

ผมพยักหน้า ก่อนจะเดินตรงเข้าไปหาชาวญี่ปุ่นอีกคนที่เหลือ ไม่รู้ว่าโดนลูกหลงจากการต่อสู้หรือยัง ชายคนนั้นถึงสลบไป ฟองฟอดเต็มปาก ผมมองสำรวจอย่างละเอียด อีกฝ่ายยังหนุ่มอยู่มาก อย่างมากก็น่าจะอายุแค่ยี่สิบต้นๆ

“ฆ่าเขาด้วยมั๊ยคะ”

“ไม่ เพื่อนคนนั้นยังมีประโยชน์อยู่”

มิชิโอะ โซจิ ชายผู้ซึ่งพยายามยืนหยัดปกป้องเหล่าคนจิวเพียงลำพัง ถ้าผมคิดถูกละก็ คนคนนี้เป็นตัวละครที่จำเป็นต่อแผนการในอนาคตของผม

[กรุณาระวัง อย่าปฏิบัติตัวเป็นศัตรูต่อภัยพิบัติด้วยกัน]

[ภัยพิบัติที่ตั้งตัวเป็นปรปักษ์ต่อภัยพิบัติด้วยกันจะสูญเสียสิทธิ์ทั้งหมดของ‘ภัยพิบัติ’ไป]

โทแกบิลลอยตัวอยู่กลางอากาศด้วยสีหน้าสนุกสุดยอด

ได้ ลองดูซิว่าจะยิ้มแบบนี้ได้จนถึงเมื่อไหร่

[<สตาร์สตรีม> พิจารณาแล้วว่า ‘พฤติกรรมภัยพิบัติ’ ของคุณยังไม่มากพอ]

[หากไม่ลงมือสังหารเผ่าพันธุ์ผู้ปกครองดินแดนแห่งความสงบสุขภายในเวลา 1 ชั่วโมง ระบบจะถือว่าคุณไม่มีความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะภัยพิบัติ และคุณจะถูกเพิกถอนตำแหน่ง‘ภัยพิบัติ’]

ผมก้มหน้ามองชายที่สลบฟองฟอดเต็มปาก ขณะเดียวกันก็ถอดผ้าคลุมออกช้าๆ

ผมเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมง ในหนึ่งชั่วโมงนี้ผมจะต้องล่า ‘ราชาแห่งภัยพิบัติ’ ให้ได้